З УСМЕШКАЙ ШЧЫРАЙ ПА ЖЫЦЦІ

Інтэлігентны, добразычлівы, сумленны, адказны, ветлівы… Такім прывыклі бачыць студэнты і калегі Васіля Мікалаевіча БАРАНКА, дацэнта кафедры карэкцыйнай работы, кандыдата педагагічных навук, дацэнта. У нашым універсітэце выкладчык працуе ўжо 45 гадоў.

СТАНАЎЛЕННЕ ПЕДАГОГА

Нарадзіўся Васіль Мікалаевіч у горадзе Сянно Віцебскай вобласці ў сям'і рабочых. Бацькі трымалі гаспадарку, а ён ім заўсёды дапамагаў. Юнаком актыўна займаўся рознымі відамі спорту, пастаянна выступаў на спаборніцтвах за сярэднюю школу №2, у якой вучыўся.

Любімым школьным прадметам у будучага настаўніка была фізіка. Таму невыпадкова, што ў 1965 годзе ён паступіў на фізіка-матэматычны факультэт Віцебскага дзяржаўнага педагагічнага інстытута імя С.М. Кірава.

«Вучыцца мне вельмі падабалася. Асабліва запомнілася, як я прымаў удзел ва Усесаюзным слёце студэнтаў. Таксама ў маёй памяці засталіся паездкі ў калгас. Тады мы выязджалі надоўга, амаль на цэлы месяц. А калі я вучыўся на другім курсе, то нават замест выкладчыка разам з першакурснікамі адправіўся на сельскагаспадарчыя работы. Цудоўная была пара», – адзначыў Васіль Мікалаевіч.

Пасля заканчэння інстытута ў 1969 годзе выкладчык пайшоў у армію. А пасля таго, як вярнуўся, працаваў настаўнікам фізікі ў сярэдніх школах №2 і №3 г. Віцебска. І тады вырашыў працягнуць вучобу. З 1976 года працаваў асістэнтам кафедры педагогікі ВДПІ імя С.М. Кірава. У 1980-м скончыў аспірантуру Мінскага дзяржаўнага педагагічнага інстытута імя М. Горкага (спецыяльнасць «Гісторыя і тэорыя педагогікі»). І ў тым жа годзе абараніў дысертацыю. У 1981-м Васілю Баранку была прысуджана вучоная ступень кандыдата педагагічных навук, у 1987-м – прысвоена вучонае званне дацэнта.

ПРА МАСТАЦТВА ВЫХАВАННЯ І НЕ ТОЛЬКІ

З 2007 года Васіль Мікалаевіч працуе дацэнтам кафедры карэкцыйнай работы нашага ўніверсітэта.

«Я ўпэўнены, што студэнтаў трэба любіць. Мае заняткі ў большай ступені маюць практычную накіраванасць. Я вучу студэнтаў, як правільна пісаць канспекты, запаўняць рабочыя сшыткі, а яшчэ яны рыхтуюць рознапланавы наглядны матэрыял з дапамогай сучасных тэхналогій. Хлопцы і дзяўчаты ўжо ведаюць, як правільна зайсці ў аўдыторыю, сесці і павітацца. Гэта таксама цэлая навука. Стараюся выхоўваць з маладых людзей інтэлігентаў», – расказаў Васіль Баранок.

Дарэчы, з педагагічнай дзейнасцю звязаны ўсе члены сям'і выкладчыка. Яго жонка Ларыса Рыгораўна шмат гадоў працавала настаўніцай у сярэдняй школе № 11 г. Віцебска. Старэйшая дачка Святлана – настаўніца рускай мовы і літаратуры ў віцебскай гімназіі №8, малодшая Алена – выхавацель у дзіцячым садзе № 97. Толькі любімы ўнук Яўген выбраў для сябе іншы род заняткаў. Ён студэнт Беларускага дзяржаўнага эканамічнага ўніверсітэта.

Васіль Мікалаевіч з дачкой Святланай і ўнукам Яўгенам.

А яшчэ Васіль Баранок з'яўляецца старшынёй Савета ветэранаў і кіраўніком музея гісторыі педагагічнага факультэта, таму вольнага часу ў выкладчыка мала.

У выходны дзень Васіль Мікалаевіч аддае перавагу прагулкам на свежым паветры. Улюбёны маршрут выкладчыка – да помніка А.С. Пушкіну, куды ён раней хадзіў разам са сваім унукам.

У гэтым месяцы Васіль Баранок адзначыў свой юбілейны дзень нараджэння і адказаў на пытанні нашай анкеты.

Назавіце вашы асноўныя станоўчыя якасці і недахопы.

Мае асноўныя станоўчыя якасці – працалюбства, педантызм і тое, што я ва ўсім выступаю як заядлы эстэт. Гэтыя якасці часцей за ўсё з'яўляюцца і маімі недахопамі.

На якога героя з літаратуры, кінафільма або мультфільма вы хацелі быць падобнымі ў дзяцінстве?

У дзяцінстве я хацеў быць падобным на маладога вучонага, фізіка-ядзершчыка Гусева, якога ў карціне «Дзевяць дзён аднаго года» Міхаіла Ромма сыграў Аляксей Баталаў. Падчас аднаго са сваіх эксперыментаў герой фільма атрымаў смяротную дозу радыяцыі, але працягнуў свае навуковыя пошукі.

Якую дзіцячую мару вам удалося ўвасобіць у жыццё, а якую – не? Чаму?

Усё жыццё мне хацелася вучыцца, каб стаць сапраўдным вучоным. Але гэта мара споўнілася толькі напалову. Была ідэя напісаць сваю аўтарскую педагогіку. І я ўпэўнены, што, калі пайду на пенсію, абавязкова завяршу пачатае.

Якім дасягненнем у жыцці вы ганарыцеся больш за ўсё?

Я ганаруся тым, што ў мяне ёсць такія высокія жыццёвыя мары, дасягнуўшы якіх я змагу ўнесці вялікі ўклад у выхаванне беларускага народа.

Аб якім сваім учынку або рашэнні вы шкадуеце?

Я лічу, што мала ўвагі ўдзяляю сваім бацькам, хаця вельмі часта прыязджаю да іх у госці, на святы. Шкада, што ўжо нічога не зменіш.

Самы каштоўны савет, які вы атрымалі ў жыцці.

Аднойчы прафесар А.І. Кочатаў даў мне параду, як дасягнуць сваёй мары: «Ідзі да людзей, грукай у дзверы – і табе адчыняць».

Назавіце здольнасць, якой вы хацелі б валодаць.

Я хацеў бы ўмець творча працаваць у любой абстаноўцы, а не толькі ў спрыяльных умовах.

Што б вы ніколі не зрабілі ў сваім жыцці?

Я б ніколі не зрабіў бы шкоды іншым людзям.

Вікторыя ЧАКУШКА.